

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

کارگران انقلابی متحد ایران

۰۲ نومبر ۲۰۱۶

راه حل پرداخت مزدهای عقب افتاده کارگران

کارگران ایران برای دریافت مزد کار خود با مشکلات زیادی مواجه هستند! شمار زیاد و روزافزونی از کارفرمایان و سرمایه داران بخش های خصوصی و دولتی از پرداخت به موقع مزد آنان طفره می روند و چندین ماه آن را به عقب می اندازند. تنها پشتوانه امرار معاش اکثریت بزرگ کارگران، مزد حداقل رسمی بخور و نمیر هشتصد و دوازده هزار تومانی است. ولی کارفرمایان در پایان هر ماه از تعهدشان برای پرداخت همین مزد حداقل نیز شانه خالی می کنند. نه تنها مزد کارگران را پرداخت نمی کنند، بلکه با تهدید و ترساندن کارگران از اخراج از کار، شرایط عمومی غیر انسانی را به آنان تحمیل می کنند. اما کارگرانی که کارد به استخوان شان رسیده و در چنگال مشکلات مالی گرفتارند، در پرداخت اجاره خانه در مانده اند و از تأمین حداقل هزینه زندگی، خوراک، پوشاک، بهداشت و تحصیل فرزندان شان ناتوان اند، تا کی می توانند شانه بالا انداختن کارفرمایان را تحمل کنند؟ اوضاع سیاسی، اقتصادی و اجتماعی کشور چنان است که این استثمارگران زورگو دیگر حتی وعده پرداخت مزد کار انجام شده کارگران را هم نمی دهند. آنها کارگرانی را که مزد خود را طلب می کنند اخراج و از آنان به دادگاه شکایت می برند و این دادگاه ها هم کارگران را به شلاق و زندان محکوم می کنند. پولیس، قوه قضائیه و دولت در سرکوب طبقه کارگر متحد هم هستند و همچون ارگان های سیاسی و نظامی سرمایه داری به تسلط حاکمیت سرمایه داران جامعه عمل می پوشانند. اگر کارگران به سرنوشتی که کارفرمایان، سرمایه داران و دولت برایشان رقم زده اند اعتراض کنند، در پاسخ آنان می گویند: شما برهم زنده امنیت اجتماع هستید و اعتراضات شما برای گرفتن مزدتان و تهیه نان برای خانواده تان، امنیت سرمایه را به خطر می اندازد. اما حقوق های صد میلیونی و دوصد میلیونی برای مدیران و آقازاده هاست، دزدی ها و اختلاس های چند هزار میلیاردی برای وابستگان حکومتی و وزیران و پاسداران است. زندگی راحت، خانه های مجلل، عیش و نوش و صفای زندگی برای سرمایه داران، بوروکرات ها، روحانیان و وابستگان حکومتی و طبعاً برای خانواده هایشان نیز است. انباشته شدن سرمایه های کلان و نجومی که از استثمار دسترنج کارگران به دست می آید حق سرمایه داران است. این یعنی نظم عمومی و امنیت اجتماعی! نه، طبقه کارگر این نظم اجتماعی را نمی پذیرد. زیرا می داند که مقدار مزدش برای برآوردن هزینه های حداقلی زندگیش کافی نیست. طبقه کارگر آفریننده بخش اعظم فرآورده های مادی است، حجم تولید ناخالص داخلی که از کار کارگر حاصل می شود در سال طبق آمار بالغ بر ۱۶۵۲ تریلیون تومان می شود، اما سرمایه داران، فرصت طلبان و نوکران بورژوازی از مظلومیت!! سرمایه داران و ورشکسته شدن آنها مرتبه سرائی می کنند و با حقانیت بخشیدن به این "بندگان خدا"، "ناشکیبایی" کارگران را برای دریافت مزدشان مورد سرزنش و

سزاوار سرکوب می دانند. خلاف واقعیات آماری مبنی بر انباشته شدن سرمایه و رشد سرمایه گذاری در رشته های مختلف صنعتی و به چنگ آوردن سودهای بسیار کلان از سوی بورژوازی تجاری و مالی، سیه روزی و خانه خرابی. روز افزون نصیب کارگران و زحمتکشان می شود. پرداخت نشدن مزد کارگران روند مستمند شدن و به ورطه فقر فروغلتیدن کارگران را افزایش داده است.

اعتراض طبقه کارگرنسبت به عقب انداختن مزد کارگران، طلوعه یک جنبش مطالباتی برای مجبور کردن سرمایه داران به پرداخت مزدهای معوقه و همچنین پرداخت به موقع آن را در دستور مبارزه قرار می دهد. برای پرتوان کردن و کارآتر ساختن این اعتراضات باید مبارزه با کارفرمایان با مبارزه با دولت، که نماینده آنها و مسوول وضع نابسامان کارگران و کل جامعه است، ترکیب شود. باید مبارزه اقتصادی به یک مبارزه سیاسی ارتقاء یابد. به طور مشخص طبقه کارگر باید نه تنها سرمایه داران بلکه دولت را نیز مسوول تسویه حساب مطالبات عقب افتاده خود بداند و سمت مبارزه باید به سوی نماینده سیاسی طبقه سرمایه دار یعنی دولت هدایت شود. در همین راستا، کارگران آگاه و پیشرو به طبقه کارگر راه حلی برای پیشبرد این مبارزه ارائه می دهند. آنان می گویند طبقه کارگر در مبارزه خود باید دولت را موظف سازد با تقبل بدهی سرمایه داران، مزدهای معوق کارگران را بپردازد. این راه حل چنین است: **باید یک صندوق دولتی تأسیس شود که دولت موظف به پرداخت فوری مزدهای عقب افتاده کارگران از محل این صندوق باشد و سرمایه داران بدهی های خود را از بابت این مزدهای به تعویق افتاده به این صندوق بپردازند.** یعنی دولت باید موظف شود مزد کارگران را، در صورتی که هر کارفرمایی از پرداخت مزد کارگران خودداری کند یا به دلایل مالی قادر به پرداخت مزدها نباشد، به طور کامل به کارگران بپردازد و آن مقدار از مزد پرداخت نشده از سوی کارفرما بدهی او به دولت باشد. زیرا دولت که نماینده سیاسی طبقه سرمایه دار است نباید از تعهد پرداخت کار انجام شده کارگران شانه خالی کند.

بحران ها و نقصان های اقتصادی نظام سرمایه داری از مؤلفه ها و معضلات خود نظام سرمایه داری است. طبقه کارگر نباید تاوان حرص و آز سرمایه داران را بپردازد. کارفرمایان صدها برابر بیش از بدهی مزدهای معوقه از سوی دولت وام های کلان دریافت می کنند، یا با اخذ رانت های سرسام آور هزینه های خود را جبران می کنند. مهم تر از آن سرمایه داران به طور متوسط با استثماری معادل ۴۲۰ درصد در حال بهره کشی از نیروی کار کارگران ایران هستند. تأمین و پرداخت مزدهای معوقه، مسوولیتی است که باید طبقه سرمایه دار و دستگاه سیاسی حاکم بر عهده گیرد. طبقه کارگر نه تنها باید برای مزدهای عقب افتاده مبارزه کند، بلکه باید برای افزایش و تثبیت مزد حداقل براساس هزینه یک خانواده چهارنفره شهری، متناسب با افزایش تورم و رشد بارآوری کار، بر پایه مزد سه و نیم میلیون تومان در ماه برای سال ۹۵ مبارزه نماید.

عمل طبقه کارگر برای تغییر بنیادی وضعیت خود، همان مبارزه طبقاتی این طبقه به ضد سرمایه داران و دولت آنها و دیگر نهادهای سیاسی، حقوقی و ایدئولوژیک طبقات استثمارگر است. این مبارزه در سه عرصه اقتصادی - اجتماعی، سیاسی و نظری - فرهنگی صورت می گیرد و تنها در صورتی که این سه مبارزه با هدف واحد یعنی برانداختن نظام سرمایه داری و کارمزدی، محور استثمار و طبقات به طور کلی، انجام شود می تواند به نتیجه برسد. مبارزه طبقه کارگر ایران از این قانون کلی مبارزات طبقاتی پرولتاریای جهانی مستثنی نیست. مبارزه طبقاتی کارگران ایران هم لازم است در همین سه عرصه صورت گیرد و به پیش برده شود.

کارگران انقلابی متحد ایران- ۱۰ آبان [عقرب] ۱۳۹۵